

In deze nieuwsbrief:

- **Workshop 'Creatief Schrijven':**
  - **Verslag 'Hoe smaakte het eten?'**
  - **Zintuiglijke anekdotes van vier schrijvers**
- **Tip van een schrijver: scannen met je mobiel**

Nieuwsbrief juni/juli 2022

Hoe smaakte het eten? Verslag van een creatieve workshop *(door Sonja Reimerink)*

Op welke manier verlevendig je een levensverhaal? Schrijvers oefenden hiermee tijdens een workshop op 17 mei. Sonja Reimerink, levensboekschrijfster in Den Haag en Voorburg-Leidschendam, doet verslag.

Op 17 mei heb ik de workshop *Creatief Schrijven*, die gegeven werd door Dé Hogeweg, bijgewoond. Zij vertelde hoe je een verhaal levendiger kunt maken door gebruik te maken van de vijf zintuigen: oren, ogen, mond, neus en huid. Tijdens het schrijven van een verhaal kun je af en toe eens dieper ingaan op een gebeurtenis door de ervaring van de zintuigen van de verteller toe te voegen, zoals: welke geluiden hoorde je op straat, hoe smaakte het eten, wat zag je vanuit je kamer, hoe rook het in de keuken, hoe voelde een bepaalde stof aan? Op die manier verlevendig je het verhaal en kan de lezer zich ook een beter beeld vormen van de omschreven situatie.

Eerst ontspannen

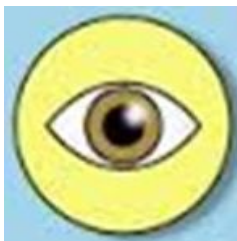
De workshop begon met een korte ontspanningsoefening. Iedereen moest zijn ogen sluiten en denken aan hetgeen je net had gezien, gehoord, gevoeld en geroken toen je de lesruimte binnenkwam. De volgende stap was dat je een situatie op een van je eigen woonadressen moest beschrijven. Tijdens deze oefening was het belangrijk om niet alleen een gebeurtenis te omschrijven, maar hierbij ook de zintuigen te betrekken. Een aantal aanwezige cursisten lazen hun zojuist geschreven korte anekdote voor, waarvan je er vier op de volgende pagina's kunt lezen. Grote bewondering heb ik voor de prachtige verhaaltjes. Deze inspireren mij erg om na te denken hoe ik bij het schrijven van mijn volgende levensboek het geleerde zou kunnen toepassen. Ik vind dit een workshop waar je echt iets aan hebt. Heel inspirerend. Een aanrader.

Zintuiglijke anekdotes van vier schrijvers

Wim Pollen, Tilly Schellingerhout, Plony Kester en Donny Brandon laten hieronder zien wat ze van hun schrijfpodricht hebben gemaakt door hun zintuigen te gebruiken.

Herinneringen aan een woensdagavond (door Wim Pollen)

Het begint al te schemeren als ik mijn sleutel in het voordeurslot steek. Onwillekeurig moet ik denken aan meneer Lejeune, de oude dansleraar met een geur van kruidnagels om zich heen. Elke keer als hij onze voordeur passeerde prees hij de prachtige bruine kleur, de goed tot uitdrukking komende houtnerven en de prima staat van onderhoud. Dat hij rust in vrede...

In de hal ruikt het nog naar de natte jassen die daar vandaag hebben gehangen, maar er is ook een zweem van chloorlucht nadat Wiepke de vloer van de wachtkamer heeft gedweild om de opgedroogde voetsporen te verwijderen. Naar verwachting blijft het regenen, dus morgen zal zij die klus moeten herhalen.

Ik loop de trap op. Mijn natte zolen plakken een beetje aan het linoleum. Boven valt zacht licht door de open kamerdeur in de gang. Drie frisgewassen kinderen zitten in pyjama vol aandacht te luisteren naar een LP die Sas heeft opgezet.: Ome Willem die vraagt wie er een broodje poep lust. Nauwelijks reactie op mijn groet. Het is té spannend. Ik strijk ze alle drie over hun bol; de haren nog vochtig. Dan dringt de geur van kip-uit-de-oven tot mij door. Lekker, ik realiseer mij dat ik grote trek heb. Kip met patat en appelmoes voor de kids; een traditie in wording voor de woensdagavond.

Het moest een keer gebeuren (door Tilly Schellingerhout)

Na lang zoeken had ik dan eindelijk een kamer gevonden op de zolder van een kleine oude bakkerij. De grote, al licht door roest aangetaste, oven beneden was al twee jaar niet meer in gebruik, toen de bakker geheel onverwachts zijn deeg had verruild voor een stadse schone.

Ik beklom de krakende, steile en vervelozige trap naar de zolder. De kamer bleek hooguit 15 m² en alleen voorzien van een wastafel met koud stromend water. De muffe zurige lucht van bedorven meel, waarschijnlijk nog achtergebleven in naden en kieren, kwam me onaangenaam tegemoet.

Het plafond was zo laag, dat het wel noopte tot laag meubilair. De oude eettafel verloor daarom driekwart van zijn poten. Wat verschoten kussens van een ooit afgedankt bankstel eromheen en het zag er al heel wat gezelliger uit. Overigens kwam er op die tafel niet veel bijzonders. Macaroni met tomaatensaus óf tomatensaus met macaroni, geen pot voor fijnproevers, maar allee, het vult toch de maag.

Ben was de eerste die langskwam om mijn nieuwe kasteeltje te bewonderen. We aten mijn beroemde macaroni en rookten als toetje een lekkere joint, of twee, of drie... Die woensdagavond, of het zal wel de vroege donderdagochtend geweest zijn, zou Ben weer vertrekken, nog gierend van de slappe lach om niks. 'Ben, pas op de trap', wilde ik nog zeggen, maar het was al te laat. De gierende lach ging over in een onregelmatig bonkend geluid. En daar lag Ben, zacht kermend onderaan de trap naast de al jaren zwijgende oven. Ik wist het, toen ik voor de eerste keer deze onmogelijk steile trap beklom, dit moest gewoon een keer gebeuren...

Die geur ruik ik altijd weer (door Plony Kester)

Mijn vader komt binnen. Zijn handen, zoals altijd in deze tijd van het jaar, groen van het tomaten plukken. Die geur: ik ruik het altijd weer als ik trostomaten koop. Mijn moeder heeft het warme eten al op tafel gezet. De deksel van de aardappelen schuin op de pan, zodat ze niet beslaan. Mijn taak was – ik ben de oudste – om de tafel te dekken. Een uitschuiftafel. Het zachte, wollen kleed eraf, één schuif uittrekken, het katoenen, stugge tafellaken, borden, vorken en messen erop. Mijn vader en mijn moeder zitten ieder aan een korte kant van de tafel, zes kinderen schuiven aan beide lange zijden aan. Mijn vader begint het Onze Vader; zijn stem klinkt monotoon, zijn hoofd iets voorover gebogen. Het licht valt door het zijraam naar binnen. Het is zomer.

Zo'n zomer (door Donny Brandon)

Een hard gesis klinkt, als ik uitstap, uit de oldtimer van mijn vriend. Ik kijk om me heen, de smalle straat langs met de hoge huizen, dicht op elkaar. Niemand te zien, geen ander geluid dan dat doordringende gesis. De zware zwoele geur van bijna uitgebloeide witte klimrozen versterkt het landerige gevoel van die zomerse namiddag. De zon heeft aan scherpte verloren maar het helle witte licht doet nog steeds pijn aan mijn ogen. Ik voel de warmte op mijn blote armen versterkt door de terugkaatsende hitte van de stenige huizen. Geen groen (behalve dan die ene klimroos), geen schaduw te bekennen. Waar komt toch dat onophoudelijke gesis vandaan? En ineens de herinnering aan een zomer lang geleden, op de fiets, datzelfde geluid maar toen afkomstig van mijn leeglopende achterband. Ja hoor, de oldtimer begint lichtjes naar een kant te hellen, typisch een geval van een lekke band. De schuldige: een afgekloven BBQ-botje steekt uit het inmiddels platte voorwiel. Zo'n zomer dus.

Tip van een schrijver

➤ Scannen via app op mobiel

Kan je verteller niet voor digitale foto's zorgen? Wil je de foto's van je verteller niet mee naar huis nemen? Of heb je helemaal geen scanner? Dan is een app op je mobiel een uitkomst! Je hoeft alleen te fotograferen. De app zoekt zelf het kader van de foto en zet je beeld ook recht.

Android

Voor een Android mobiel heb je de app Lens (Microsoft), <https://play.google.com/store/apps/details?id=com.microsoft.office.officelens&hl=nl&gl=US>

Apple

Voor scannen met je I-phone kan je terecht in de appstore. Kijk dan naar Evernote Scannable, <https://apps.apple.com/us/app/evernote-scannable/id8833338188>

